

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **L. G.**, bývajúca v P., zastúpená JUDr. D. M., advokátom, D., prevádzka M., proti žalovaným : **1/ O.**, **2/ S.S.**, **4/ B. J.**, bývajúci v P., **5/ S.**, **6/ J. R.**, bývajúci S., **7/ P. H.**, bývajúci P., **8/ V. H.**, bývajúci P., **9/ I. H.**, bývajúci P.6, žalovaní 2/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ zastúpení B., **o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11 C 836/1997, o dovolaní žalovaných 4/, 5/, 7/, 8/, 9/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. marca 2013 sp. zn. 16 Co 171/2012

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaní 4/, 5/, 7/, 8/, 9/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia vo výške 831,96 € na účet jej právneho zástupcu JUDr. D. M., advokáta v P., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad rozsudkom (v poradí tretím) z 21. septembra 2012 č. k. 11 C 836/1997-883 konanie o určenie, že kúpna zmluva zo dňa 10.10.1997 uzavretá medzi žalovanými 1/ a 2/ ako predávajúcimi a žalovanými 3/ a 4/ ako kupujúcimi, ktorej vklad bol povolený dňa 10.10.1997 pod č. V. je neplatná, zastavil.

Konanie o určenie, že prevod spoluvlastníckeho podielu 4/5 nehnuteľností zapísaných na LV č. X. katastrálne územie P. na základe prehlásenia o vklade do spoločnosti zo dňa 2.11.1999 ako nepeňažný vklad z žalovaného 3/ na spoločnosť K. na základe uznesenia Okresného súdu Prešov pod č. k. S.r.o 2827/T zo dňa 10.12.1999, ktorým vklad bol povolený 23.11.1999 pod č. V. je neplatný, zastavil.

Konanie o určenie, že kúpna zmluva zo dňa 15.2.2000 uzavretá medzi žalovanými 4/ a 6/ o prevode 1/5 nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X. katastrálne územie P., ktorej vklad bol povolený pod č. V. zo dňa 17.2.2000 je neplatná, zastavil.

Konanie o určenie, že záložná zmluva zo dňa 2.5.2000 uzavretá medzi žalovanými 7/, 8/ a 9/ ako veriteľmi a žalovaným 5/ ako záložcom zapísaná pod č. V. na LV č. X. katastrálne územie P. v časti c), pod por. č. 5, položka výkazu zmien X. je neplatná, zastavil.

Konanie o určenie, že záložná zmluva zo dňa 20.10.1997 uzavretá medzi žalovaným 1/ ako veriteľom a žalovaným 3/ ako záložcom zapísaná pod V. na LV č. X. katastrálne územie P. v časti c), pod por. č. 4, položka výkazu zmien X. je neplatná, zastavil.

Určil, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľností zapísaných v katastrálnom operáte Správy katastra P. LV č. X., Obec P., katastrálne územie P., parc. č. X.-zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m², súp. č. X., obytný dom na parc. č. X..

Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že na zabezpečenie úveru poskytnutého I., t. j. právnym predchodcom žalovaného 1/ žalobkyni zmluvou zo dňa 26.9.1995 uzavreli tí istí účastníci v ten istý deň aj záložnú zmluvu. Predmetom zálohu boli nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne zapísané na LV č. X. katastrálne územie P. Práva a povinnosti účastníkov tejto záložnej zmluvy pri realizácii záložného práva si jej účastníci dohodli zmluvne, boli teda povinní jej ustanoveniami sa riadiť. Pre rozhodnutie o merite veci sú rozhodujúce tie ustanovenia tejto záložnej zmluvy, ktoré upravujú práva a povinnosti jej účastníkov pri realizácii záložného práva ako práva k cudzej veci upravené v tretej hlave OZ; v tomto prípade práva záložného veriteľa disponovať s cudzou vecou – založenými nehnuteľnosťami, ktorých vlastníčkou bola žalobkyňa. Ide tu o tzv. zabezpečovacie právo. Záložný veriteľ však vždy koná pri realizácii záložného práva v mene záložcu, pretože realizuje – predáva – vec patriacu záložcovi a nie svoju vlastnú vec. Preto aj kúpnopredajná zmluva o predaji založenej veci uzavretá za účelom realizácie záložného práva je zmluvou, ktorú v mene záložcu ako predávajúceho uzaviera záložný veriteľ. Uzavretie takejto kúpnej zmluvy o predaji založenej nehnuteľnosti v mene záložcu prakticky znamená to, že ako predávajúci je na listine, na ktorej je napísaná táto kúpna zmluva uvedený záložca, t. j. v tomto prípade žalobkyňa, a tento bude uvedený a v závere tejto zmluvy „podpis predávajúceho“ ako osoba predávajúca, t. j. meno a priezvisko žalobkyne, ale samotný podpis

pri mene tohto predávajúceho na tejto kúpnej zmluve vykoná záložný veriteľ, ktorý bol na to splnomocnený zmluvou. Tomu zodpovedá aj čl. 9 záložnej zmluvy z 26.9.1995 uzavretej medzi žalobkyňou ako záložcom a právnym predchodcom žalovaného 1/ ako záložným veriteľom, v ktorom je uvedené : „Klient – záložca L. G. ako vlastník založenej nehnuteľnosti týmto splnomocňujem I., aby v mojom mene podpísala kúpnu zmluvu na predaj založenej nehnuteľnosti popísanej v bode 1. tejto zmluvy za účelom uspokojenia pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy o úvere č. zo dňa 26.9.1995“. Porovnaním údajov o mene pri podpisoch predávajúceho na kúpnej zmluve zo dňa 10.10.1997 s týmto ustanovením čl. 4 záložnej zmluvy mal súd jednoznačne a nepochybne preukázané, že záložný veriteľ nepostupoval v súlade s ním. Pri údají o podpise predávajúceho nie je uvedené ani meno žalobkyne ako záložcu ani banky ako záložného veriteľa, ale je tam uvedený ako predávajúci meno mandatára – S., jej konateľa J. B. a jej riaditeľa I. s odkazom na mandátnu zmluvu uzavretú medzi S. a bankou. Túto kúpnu zmluvu teda nepodpísala ako predávajúca žalobkyňa – vlastníčka založených a predávaných nehnuteľností ani v jej mene na podpis ňou splnomocnená banka – záložný veriteľ. Rozhodne nemohla túto kúpnu zmluvu o predaji založených nehnuteľností podpísať vo vlastnom mene ako predávajúci S., resp. jej konateľ a riaditeľ, ako je to uvedené pri podpise tejto kúpnopredajnej zmluvy. Ani mandátna zmluva uzavretá medzi bankou a S. neopravňuje mandatára S. podpísať túto zmluvu v mene žalobkyne ako predávajúcej; jednoznačne to vylučuje samotná podstata mandátnej zmluvy, keď podľa jednoznačného normatívneho textu ustanovenia § 566 ObZ : „mandátnou zmluvou sa mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zriadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta“. Podpis kúpnej zmluvy o predaji nehnuteľností predávajúcim je nevyhnutnou súčasťou a zákonnou podmienkou dodržania písomnej formy takejto zmluvy vyžadovanej na jej platnosť ustanovením § 40 ods. 3, § 46 ods. 1 OZ. Pretože táto kúpna zmluva z 10.10.1997 nebola podpísaná osobou oprávnenou podpísať ju v mene predávajúcej je neplatná. Účastníci predmetnej záložnej zmluvy si v nej upravili aj prípadné zapojenie „organizácii oprávnených na predaj nehnuteľností“ do predaja založených nehnuteľností a to v čl. 4 písm.b/ takto : „Klient – záložca súhlasí v prípade, že podľa podmienok zmluvy o úvere nebude včas uhrádzať splátky istiny a úroky, aby banka po predchádzajúcom upozornení klienta a záložcu naložila so žalovanou nehnuteľnosťou takto : b/ predala nehnuteľnosti za cenu určenú súdnym znalcom v priamom predaji alebo prostredníctvom organizácie oprávnenej na výkon tejto činnosti“. Z tohto zmluvného dojednania účastníkov záložnej zmluvy je zrejmé, že S. ako organizácia oprávnená na výkon tejto činnosti mohla konať pri predaji založených

nehnutelností len ako prostredník, t. j. sprostredkovať ich predaj ale nie uzavrieť kúpnu zmluvu o ich predaji vo vlastnom mene či v mene žalobkyne ako ich vlastníčky a predávajúcej. Preto žalovaný 1/ – jeho právny predchodca – porušil aj toto zmluvné ustanovenie záložnej zmluvy, keď v mandátnej zmluve poveril S. aj samotným uzavretím zmluvy, t. j. aj jej podpísaním. Podľa vyššie uvedeného ustanovenia záložnej zmluvy táto organizácia mohla totiž len sprostredkovať ich predaj, preto mohol s ňou uzavrieť len zmluvu o sprostredkovaní v zmysle ustanovenia § 642 a nasl. ObZ. Právo S. v zmysle čl. 4 písm.b/ záložnej zmluvy totiž spočívalo len v sprostredkovaní príležitosti pre žalovaného 1/ – jeho právneho predchodcu na uzavretie kúpnej zmluvy o predaji založených nehnuteľností. Neplatnosť tejto kúpnej zmluvy z 10.10.1997 má za následok, že žalovaní 3/ a 4/ sa na jej základe nestali vlastníckmi predmetných nehnuteľností a preto ako nevlastníci ich nemohli predat' a ďalšie vykonané prevody sú preto neplatné. Z nepráva nemôže vzniknúť právo.

Riadiac sa záväzným právnym názorom odvolacieho súdu a jeho pokynmi danými v zrušujúcom uznesení, odstránil procesné vady, pre ktoré bolo jeho predchádzajúce rozhodnutie zrušené – doručil návrh na čiastočné späťvzatie všetkým účastníkom, vypočul ich k tomu, v čom vidia vážne dôvody svojho nesúhlasu s čiastočným späťvzatím, uviedol prečo v nich nevidí vážne dôvody podľa ustanovenia § 96 ods. 2 O.s.p., vysporiadal sa s otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaných 1/, 2/, 4/ až 9/ rozsudkom z 21. marca 2013 č. k. 16 Co 171/2012-959 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Vyslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne vo veci rozhodol, prijal aj správne právne závery na zisteniach, na ktorých sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania a na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Ohľadne zastavenia konania uviedol, že námietky odvolateľov v tomto smere nie sú dôvodné a súd prvého stupňa v súlade so zákonom a ustanovením § 96 ods. 2 O.s.p. postupoval správne, ak pri rozhodnutí o merite veci, zároveň rozhodol o tom, že konanie v časti vyššie uvedeného určenia zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu žalobkyne. Riadne sa vypořiadal s dôvodmi uvádzanými žalovanými v súvislosti s vyslovením nesúhlasu voči späťvzatiu návrhu žalobkyne. Tieto riadne špecifikoval, pomenoval a prijal k nim aj svoje právne závery a odvolací súd sa s jeho závermi stotožňuje a na ne v plnom rozsahu odkazuje. Zdôraznil, že

vo vzťahu k žalovanému 1/ bol vylúčený jeho vzájomný návrh na zaplatenie zostatku poskytnutého úveru a určenia zápisu jeho záložného práva k predmetným, nehnuteľnostiam na samostatné konanie. Dôvody nesúhlasu žalovaných aj odvolací súd považoval za právne bezvýznamné, pretože otázka platnosti právnych úkonov (všetky), ktoré v priebehu konania sa realizovali, bola predmetom posudzovania ako otázky predbežnej v konaní o určenie vlastníckeho práva.

Správne boli zistenia súdu prvého stupňa, že pri údajoch o podpise predávajúceho na tejto kúpnej zmluve nie je uvedené meno žalobkyne ako záložcu, ani banky ako záložného veriteľa. Je tam uvedený ako predávajúci – mandatár spoločnosť S. a meno jej konateľa J. B. a riaditeľa I. s odkazom na mandátnu zmluvu uzatvorenú medzi S. a žalovaným 1/. Tiež bolo preukázané, že túto kúpnu zmluvu nepodpísala ako predávajúca žalobkyňa – vlastníčka založených nehnuteľností a nikdy v jej mene ani banka, ktorá bola splnomocnená žalobkyňou na podpis takejto zmluvy. Preto rozhodujúcou otázkou zostalo, či mohla túto kúpnu zmluvu o predaji založených nehnuteľností podpísať vo vlastnom mene ako predávajúci spoločnosť S. ako to bolo zistené. V tomto smere sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, ktoré vyplývajú aj zo skutkových zistení, že kúpna zmluva zo dňa 10.10.1997 nebola podpísaná oprávnenou osobou a bola uzavretá v rozpore s podmienkami dohodnutými v záložnej zmluve medzi žalobkyňou a žalovaným 1/. Táto skutočnosť preto mala za následok neplatnosť tejto kúpnej zmluvy a následne aj to, že žalovaní 3/ a 4/ sa nemohli stať vlastníckmi spornej nehnuteľnosti a ako nevlastníci nemohli predať a vykonať ďalšie prevody.

Zdôraznil, že žalovaný 1/ uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o úvere, návratnosť ktorá bola zabezpečená jasnou a zreteľnou zmluvou o záložnom práve medzi ním a žalobkyňou zo dňa 26.9.1995. Ak teda žalovaný 1/ na jednej strane poskytol žalobkyňi úver, na druhej strane mal dodržať všetko, čo medzi nimi bolo vzájomne aj dohodnuté v súvislosti so zmluvou o záložnom práve, ktorá bola práve pre žalovaného 1/ podkladom na uzavretie kúpnej zmluvy zo dňa 10.10.1997. Túto však bolo potrebné po vykonanom dokazovaní so zreteľom na vyššie uvedené ustáliť a považovať za neplatnú.

Podľa názoru odvolacieho súdu z hľadiska posúdenia všetkých súvislostí, ktoré súviseli s uplatneným nárokom žalobkyne a jej domáhaní sa (pôvodne aj určenia neplatnosti kúpnych zmlúv) a neskôr len určenia vlastníctva, bolo dôležité vymedziť podstatné ustanovenia dohodnuté medzi účastníkmi tohto zmluvného vzťahu, teda medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ v súvislosti s realizáciou záložného práva. Dôležité z tohto pohľadu bolo medzi nimi

dohodnutie ohľadom plnej moci, resp. splnomocnenia, ktoré žalobkyňa udelila žalovanému 1/, aby v jej mene podpísal kúpnu zmluvu na predaj založenej nehnuteľnosti (čl. 9 záložnej zmluvy). Ustanovenie, ktorým žalobkyňa dávala súhlas s predajom nehnuteľnosti (čl. 4 záložnej zmluvy) zo dňa 26.9.1995, ešte neznamenalo, že bolo ustanovením o dohodnutej plnej moci. Predmetnú plnú moc žalobkyňa výslovne vymedzila a učinila do čl. 9 záložnej zmluvy, s ktorou mohol žalovaný 1/ v takomto vymedzenom rozsahu disponovať. Táto plná moc v čl. 9 záložnej zmluvy je jasná a z nej vyplýva, že žalobkyňa splnomocnila len právneho predchodcu žalovaného 1/, aby v jej mene podpísal kúpnu zmluvu na predaj založenej nehnuteľnosti. Len v takomto rozsahu mohol žalovaný 1/ realizovať plnomocenstvo, ktoré mu bolo udelené žalobkyňou.

Iné výklady tohto ustanovenia s poukazom na čl. 4 záložnej zmluvy, nemôžu znamenať výslovne vymedzené splnomocnenie medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ a neznamenajú ani určenie plnej moci, pretože z obsahu čl. 4 vyplýva len súhlas žalobkyne k predaju.

Keďže súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním dospel k zisteniam, že predmetná kúpna zmluva zo dňa 10.10.1997, ktorým odpredával žalovaný 1/ nehnuteľnosť žalobkyne, nezodpovedá obsahu čl. 9 záložnej zmluvy, dohodnutého medzi žalobkyňou a žalovaným 1/, bolo dôvodné konštatovať a prijať ten záver, že predmetná nehnuteľnosť nebola predaná spôsobom dohodnutým medzi účastníkmi pôvodne zmluvného vzťahu (na základe zmluvy o úvere a záložnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným 1/) a nehnuteľnosť predal niekto, kto nebol oprávnený ju predať, pričom nehnuteľnosť bola predaná v rozpore s podmienkami dohodnutými pre výkon záložného práva medzi žalobkyňou a žalovaným 1/.

Preto ak súd prvého stupňa určil, že žalobkyňa je vlastníčkou predmetných nehnuteľností zapísaných na LV č. X., jeho rozhodnutie má oporu v zistenom skutkovom stave a vychádza aj z vykonaných dôkazov. Neplatnosť zmluvy zo dňa 10.10.1997 má za následok, že následne žalovaní 3/ a 4/ sa nestali vlastníkami predmetných nehnuteľností a ako nevlastníci nemohli previesť vlastníctvo na ďalšie osoby a tieto vykonať ďalšie prevody.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 4/, 5/, 7/, 8/ a 9/, ktorého prípustnosť odôvodňovali ustanovením § 237 písm.b/ a f/ O.s.p. Navrhli, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietne, prípadne aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Namietali dovolací dôvod podľa § 237 písm.b/ O.s.p. spočívajúci v tom, že oba sudy ako súd prvého stupňa tak aj odvolací konali so žalovaným 3/ H. napriek tomu, že táto právnická osoba zanikla dňa 12.9.2008.

Uvedená procesná skutočnosť vyplýva okrem iného aj z uvedenia žalovaného 3/ v záhlaví oboch rozsudkov, hoci v čase ich vyhlásenia preukázateľne nemal procesnú subjektivitu. Súd síce časť konaní o neplatnosť zmlúv, ktorých účastníkom bol žalovaný 3/ zastavil, ale nie z dôvodu zániku procesnej spôsobilosti, ale z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby. Navyše toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť až spolu s rozhodnutím vo veci samej. Žalovaný 3/ tak bol preukázateľne považovaný aj za účastníka odvolacieho konania, hoci ním byť nemohol a nemal.

Dovolací dôvod podľa § 237 písm.f/ O.s.p. mal spočívať v tom, že odvolací súd nedoručil žalovaným vyjadrenie žalobkyne v odvolacom konaní a neposkytol im možnosť vyjadriť sa k nemu. O podanom vyjadrení sa žalovaní dozvedeli až pri náhodnom nahliadnutí do spisu dňa 13.3.2013. Dňa 14.3.2013 obratom žiadali odvolací súd o odročenie termínu verejného vyhlásenia rozsudku z dôvodu, že chcú vypracovať a predložiť súdu svoje námietky k vyjadreniu žalobkyne. Súd na túto žiadosť neodpovedal, preto žalovaní v časovom tlaku a bez potrebnej prípravy pripravili vyjadrenie, ktoré boli schopní predložiť až ráno v deň vyhlásenia rozsudku. Možnosť ovplyvniť výrok rozhodnutia odvolacieho súdu týmto vyjadrením nebola reálne žiadna. Reálne žiadna nebola ani možnosť na prípravu vyjadrenia.

Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevyporiadal s podstatnou námietkou účastníka konania. Žalovaní v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa namietali dôvody uvedené v jeho odôvodnení. Okrem iného namietali predovšetkým tú skutočnosť, že žiadna plná moc záložcu pre záložného veriteľa nebola potrebná. Žiadny osobitný súhlas alebo dokonca splnomocnenie nie je záložný veriteľ povinný vyžadovať. Žalovaní žiadali, aby odvolací súd zaujal právny názor v spornej otázke, či mohol v čase uzavretia kúpnej zmluvy uzavrieť záložný veriteľ túto zmluvu v mene záložcu aj bez jeho súhlasu, alebo plnomocenstva alebo nemohol. Odvolací súd sa s touto odvolacou námietkou nevysporiadal vôbec. Druhou otázkou namietanou v odvolaní bola aplikácia ustanovenia § 33a ods. 1 písm.b/ OZ v spojení s ustanovením § 24 OZ. Žalovaný 1/ mohol splnomocniť na predaj ďalšiu osobu, nakoľko ho k tomu oprávňovalo ustanovenie § 33a ods. 1 písm.b/ OZ. Ak je splnomocnencom právnická osoba, je táto vždy oprávnená udeliť plnomocenstvo inej osobe a to aj vtedy, ak na to nie je výslovne oprávnená v dohode o plnomocenstve. Toto právo mal žalovaný 1/ ako v prípade, ak by na predaj zálohu bola potrebná plná moc žalobkyne (teda v súlade s názorom odvolacieho súdu) tak aj v prípade, ak by jeho oprávnenie vyplývalo z postavenia záložného veriteľa (teda v súlade s názorom žalovaných). Opak by bolo možné tvrdiť len za stavu, keby bolo splnomocnenie ďalšej osoby v záložnej zmluve výslovne vylúčené, teda presne opačne ako

mal za to súd prvého stupňa. Odvolací súd sa teda s touto odvolacou námietkou mal vypoariadať aj v prípade, ak mal za to, že na predaj zálohu bola potrebná plná moc. V odôvodnení rozsudku však o tejto odvolacej námietke nie je ani zmienka. Žiadajú dovolací súd, aby posúdil, či je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia možné poznať akýkoľvek právny názor súdu na tieto dve odvolacie námietky.

Žalovaní nijakým spôsobom neberú odvolaciemu súdu právo na odlišný názor v sporných právnych otázkach, majú však za to, že súd má svoj odlišný názor prezentovať nielen vo výroku ale i odôvodnení svojho rozhodnutia, aby sa účastníci konania mohli dozvedieť o dôvodoch svojho neúspechu v spore. Nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu v podstatných namietaných právnych alebo skutkových okolnostiach je vždy porušením práva na súdnu ochranu, odňatie možnosti konať pred súdom, čo zakladá vyššie uvedený dovolací dôvod. Žalovaní zároveň navrhli, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia do právoplatnosti rozhodnutia o odvolaní.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaných zamietnuť a priznať jej trovy dovolacieho konania vo výške 1 663,82 €.

Žalovaná 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaných uviedla, že sa stotožňuje s právnym názorom žalovaných uvedených v predmetnom dovolaní ako aj s dôvodmi podania tohto dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm.a/ až d/ O.s.p.

Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaných nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaných nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalovaných by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil

len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a prípadné nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolatelia existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm.a/, c/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolatelia namietajú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm.b/ O.s.p., keď nižšie súdy konali so žalovaným 3/ H. napriek tomu, že táto právnická osoba zanikla dňa 12.9.2008. Uvedená procesná skutočnosť vyplýva o. i. aj z uvedenia žalovaného 3/ v záhlaví oboch rozsudkov.

Z predmetného spisu je zrejmé, že Okresný súd Poprad uznesením z 18. apríla 2011 č. k. 11 C 836/1997-817 o. i. konanie voči žalovanému 3/ zastavil. V odôvodnení rozhodnutia (č. l. 818) uviedol, že „Z údajov z obchodného registra mal súd preukázané, že spoločnosť H. zanikla výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu dňa 13.9.2008. Nakoľko ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie voči

žalovanému 3/ zastavil.“. Predmetné uznesenie bolo zrušené odvolacím súdom Krajským súdom v Prešove uznesením z 26. augusta 2011 č. k. 16 Co 66/2011-842 „zrušuje uznesenie s výnimkou výroku, ktorým súd konanie voči žalovanému 3/ zastavil a v rozsahu zrušenia vec vracia na ďalšie konanie“.

Samotné uvedenie tohto účastníka v záhlaví rozhodnutia nenapĺňa ešte zákonný dôvod dovolania uvedený v ustanovení § 237 písm.b/ O.s.p. Dovolací dôvod v zmysle § 237 písm.b/ O.s.p. uvádzaný žalovanými nie je dôvodný.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolatelia v dovolaní namietali, že konanie je postihnuté práve takouto vadou, keď odvolací súd nedoručil žalovaným vyjadrenie žalobkyne v odvolacom konaní a neposkytol im možnosť vyjadriť sa k nemu.

Je skutočnosťou, že súd opomenul doručiť zástupcovi žalovaných vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaných datované dňom 28.11.2012, ktoré sa nachádza v predmetnom spise na č. l. 917 až 929. Zástupca žalovaných bol dňa 13.3.2013 nahliadnuť do spisu, o čom svedčí aj úradný záznam (č. l. 936), kedy si aj okrem iných písomností prevzal fotokópiu predmetného vyjadrenia, čo potvrdil aj vo svojom podaní zo dňa 14.3.2013, v ktorom žiadal o odročenie termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia na deň 21.3.2013 o 10.30 hod. Nedoručenie vyjadrenia žalovaným cestou súdu bolo teda konvalidované tým, že zástupca žalovaných si predmetné vyjadrenie osobne prevzal. Konaním súdu teda nedošlo k odňatiu možnosti žalovaným konať pred súdom.

Dovolatelia v dovolaní namietali, že konanie je taktiež postihnuté vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie ich práv na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy)

a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a nevyporiadanie sa so všetkými ich odvolacími námietkami a námietkami uvádzanými v konaní a preto v konaní v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdil.

Pokiaľ žalovaní namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavuje predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu ako vyplýva aj z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m. m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby

bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre Ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.) ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť, všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Zhodli sa na tom, že z hľadiska posúdenia všetkých súvislostí, ktoré súviseli s uplatneným nárokom žalobkyne a jej domáhania sa (pôvodne aj určenia neplatnosti kúpnych

zmlúv) a neskôr len určenia vlastníctva, bolo dôležité vymedziť podstatné ustanovenia dohodnuté medzi účastníkmi tohto zmluvného vzťahu, teda medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ v súvislosti s realizáciou záložného práva. Dôležité z tohto pohľadu bolo medzi nimi dohodnutie ohľadom plnej moci, resp. splnomocnenia, ktoré žalobkyňa udelila žalovanému 1/, aby v jej mene podpísal kúpnu zmluvu na predaj založenej nehnuteľnosti (čl. 9 záložnej zmluvy). Ustanovenie, ktorým žalobkyňa dávala súhlas k predaju nehnuteľnosti (čl. 4 záložnej zmluvy zo dňa 26.9.1995), ešte neznamenal, že bolo ustanovením o dohodnutej plnej moci. Predmetnú plnú moc žalobkyňa výslovne vymedzila a učinila do čl. 9 záložnej zmluvy, s ktorou mohol žalovaný 1/ v takto vymedzenom rozsahu disponovať. Táto plná moc v čl. 9 záložnej zmluvy je jasná a z nej vyplýva, že žalobkyňa splnomocnila len právneho predchodcu žalovaného 1/, aby v jej mene podpísal kúpnu zmluvu na predaj založenej nehnuteľnosti. Len v takomto rozsahu mohol žalovaný 1/ realizovať plnomocenstvo, ktoré mu bolo udelené žalobkyňou. Iné výklady tohto ustanovenia poukazom na čl. 4 záložnej zmluvy, nemôžu znamenať výslovne vymedzené splnomocnenie medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ a neznamenajú ani určenie plnej moci, pretože z obsahu čl. 4 vyplýva len súhlas žalobkyne k predaju. Predmetná kúpna zmluva zo dňa 10.10.1997, ktorým odpredával žalovaný 1/ nehnuteľnosť žalobkyne nezodpovedá obsahu čl. 9 záložnej zmluvy dohodnutého medzi žalobkyňou a žalovaným 1/, teda predmetná nehnuteľnosť nebola predaná spôsobom dohodnutým medzi účastníkmi pôvodne zmluvného vzťahu (na základe zmluvy o úvere a záložnej zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným 1/) a nehnuteľnosť predal niekto, kto nebol oprávnený ju predať, pričom nehnuteľnosť bola predaná v rozpore s podmienkami dohodnutými pre výkon záložného práva medzi žalobkyňou a žalovaným 1/. Neplatnosť zmluvy zo dňa 10.10.1997 má za následok, že následne žalovaní 3/ a 4/ sa nestali vlastníckmi predmetných nehnuteľností a ako nevlastníci nemohli previesť vlastníctvo na ďalšie osoby a tie vykonať ďalšie prevody. Pokiaľ žalovaní v odvolacom konaní zotrvali na svojej argumentácii, aj odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o dôvodnosti žaloby z uvádzaných dôvodov, ponúkol dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľov (žalovaných).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide

vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. lebo (ani prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/20101, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaní neopodstatnene namietali, že v konaní im postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaných nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaťmi uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaní 4/, 5/, 7/, 8/ a 9/ neboli v dovolacom konaní úspešní. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalobkyni a neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila vo výške 1 663,82 € za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a vyjadrenie k dovolaniu ako aj náhradu hotových výdavkov a DPH. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ju zastupoval aj pred súdmi nižších

stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 1. júla 2013 [§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1, vychádzajúc zo základu 132 775,68 € (hodnota nehnuteľností podľa kúpnej zmluvy), kde jeden úkon právnej služby činí 685,49 €, k tomu náhrada za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 1 vyhlášky) vo výške 7,81 € a 20 % DPH (t. j. 138,66 €), čo predstavuje spolu 831,96 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2015

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová